

den sidste ærede Taler. Han sagde, at jeg har været med til at afsætte Ministerier. Det forholder sig ikke saa. Jeg har været med i Fællesudvalget i 1874—75 til at rette en Henvendelse til det daværende Ministerium, som havde ikke umiddelbart, men middelbart den Følge, at Ministeriet traadte af. Jeg negter ikke, at jeg var med til at beslutte denne Henvendelse, fordi det var min Mening, at det daværende Ministerium ikke havde tilstrækkelig Eilid i noget af Rigsdagens Thing; men paa den Maade, det foregik, kan det alligevel ikke siges, at jeg har været med til at afsætte Ministeriet. Forøvrigt gjorde det mig meget ondt at høre Slutningen af det ærede Medlems Tale; thi jeg skal villig erkjende, at i det Fællesudvalg, der var nedsat ifjor, og af hvilket jeg havde den Ære at være Medlem, var det ærede Medlem ærlig og oprigtigt bestræbt for at mægle et Forlig, og det skulde gjøre mig ondt, om det ærede Medlem iaar var i en ganske anden Stemning, hvis man skulde tage efter hans truende Ord, hans onde Ord, kunde jeg gierne sige, thi det vare de i Realiteten, om han end ikke mente det som Paroler om, hvad der nærmest forestaar. Det forekommer mig ogsaa, at den Maade, hvorpaa Finantslovens tredie Behandling er bleven indledet i det andet Thing, om den end ikke aabner nogen meget lys Udsigt, dog er saa forsigtig og saa høflig og anerkjendende i det Hele taget, saa urban i den hele Fremstilling og den hele Maade at udtrykke sig paa, at den mere end selve Ordens Indhold synes at aabenbare en vis Beredvillighed til at komme imøde. Det er derfor, vi aabenbart Alle maa gaa ud, at en saadan Beredvillighed paa alle Punkter er og fornuftigvis maa være tilstede; thi dersom den intetsteds er tilstede, kan det hele konstitutionelle Maskineri ikke gaa. Der er paa et andet Sted talt om, at man maatte stille den principielle Fordring at kræve Respekt for Folkethingets absolute Veto, nemlig naar det dreier sig om nye Bevillinger; men der tilføies udtrykkelig, at det kun er en Fordring paa Ligeberettigelse med de øvrige Faktorer i Lovgivningsmagten. Der indrømmes altsaa ogsaa Landstinget et Veto. Jeg tror nu ikke, at det er rigtigt at betragte dette Veto, som selvfølgelig hvert af Thingene har, som noget Absolut; thi jo mere absolut man fordrer det respekteret, desto mindre er Muligheden for at komme hinanden imøde. Jeg tror, at alle de af Landstinget valgte Medlemmer af Fællesudvalget ifjor viste i Fællesudvalget, at de fuldstændig respekterede Folkethingets Veto, idet dette Veto jo, forsaavidt det bliver anvendt paa Dyrindstillaget, kun kan gjælde det Maximum, hvortil Landstinget var gaaet, medens Landstingets Veto gjaldt det Minimum, hvortil Folkethinget var

gaaet. Begge Things Veto gjaldt kun Endepunkterne; men Landstinget gjorde et velment Forsøg paa at bringe de modstaaende Standpunkter nærmere til hinanden ved at foreslaa Forskjellen, — der laa jo nemlig en meget stor Forskiel mellem de to Standpunkter, — halveret. Derved viste jo Landstinget tydeligt og ubestrideligt sin Respekt for Folkethingets Veto. Naa, Sagen kom jo ikke til Forhandling i noget af Thingene, fordi Fællesudvalget ikke blev enigt; men det er en Kjendsgjerning, at et saadant Forslag har været stillet, og jeg mener altsaa, at fra Principets Side kan der aldeles intet være til Hinder for, at de to Thing iaar komme til en Overenskomst om det, som de ikke kom overens om ifjor, thi deri vil jeg dog ikke med min meget ærede Kollega fra Kjøbenhavn, den 7de Landstingsmand fra 1ste Kred (Magen) se noget egentligt Udevarslende, at Folkethinget har sendt os Finantsloven herind med de samme Poster vedtagne saaledes, som de bleve, da vi ifjor skiltes ad uden Finantslov. Det er jo nemlig ganske i sin Orden, at man tager Traaden op der, hvor man slap, og deri ligger jo virkelig ikke noget egentligt Udsæl for, at man ikke iaar skulde kunne komme til Enighed. Altsaa, Landstinget har altid, saalænge jeg har været her — og det er nu snart i Fjerdedelen af et Aarhundrede — saavidt jeg kan mindes, respekteret Folkethingets Veto. Det har, hvor det andet Thing ikke vilde frasalbe sin Fordring, søgt Forlig med det, og det ikke een men mange Gange. Undertiden er et Forlig blevet opnaaet, undertiden har det ganske vist ikke viist sig saa fast, saa permanent, som man kunde ønske, og dette er jo netop Tilfældet med Hensyn til Lønningstillaget. I det samme Fællesudvalg, som jeg nylig nævnte, blev der jo truffet en Aftale om, at de lavest lønede Embedsmænd skulde have et Lønningstillæg, hvorved deres Løn maatte bringes op til i det Høieste 4,400 Kr. Det blev ganske vist ikke fastslaaet ved nogen Lov; men det blev opfattet af mig og — jeg tør tro — af alle Medlemmer af Fællesudvalget som en Aftale, der, forudsat at Dyrtiden vedblev, ogsaa skulde være ved, indtil der forelaa nye Lønninglove. Det har aldrig kunde falde os ind at opfatte denne Afgjørelse anderledes, og den blev jo ogsaa respekteret fra begge Things Side i 5 Aar. Saa blev Lønninglovene forelagte, og Regjeringen troede at fremme disses Vedtagelse ved at tage Lønningstillaget ud af Finantsloven. Det var en Feiltagelse, som jeg i høi Grad beklager; men derved er Lønningstillaget, naar det igjen indfattes paa Finantsloven, ikke blevet nogen ny Bevilling. Det er en Bevilling fra 1875. Landstinget har altsaa, idet det har fastholdt den, viist sig tro imod Aftalen mellem det og Folkethinget. Det